

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve svahu 531/1, Praha, zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, Praha, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2006, č. j. S-MHMP 386987/2006/OST/Fr, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1. Atom Centrum a. s.**, se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha, zast. JUDr. Richardem Čičkem, advokátem se sídlem Milady Horákové 533/28, Praha, **2. Tělocvičná jednota Sokol Pankrác**, se sídlem Podolská 90/5, Praha, zast. JUDr. Marií Beránkovou, advokátkou se sídlem Čelakovského sady 8, Praha, **3. Klikovka, občanské sdružení**, se sídlem Na Klikovce 922/5, Praha, v řízení o kasační stížnosti společnosti Atom Centrum a. s. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2009, č. j. 9 Ca 86/2007 - 80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Osoba zúčastněná na řízení ad 1. **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se v záhlaví označená osoba zúčastněná na řízení ad 1) (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení výše specifikovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2009. Tím soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2006 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný svým rozhodnutím změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“), ze dne 23. 8. 2006, č. j. P4/133769/05/OST/KOJA/12710, kterým byla na pozemcích parc. č. 1742/1, 3114, 3111/1, 1742/9, 1731/3 a 3115 v k. ú. Nusle, při ulicích Na Klihovce a Lomnického v Praze 4,

umístěna stavba nazvaná „Sportovní centrum TJ Sokol Pankrác“. Žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu změnil tak, že podmínku č. 12 doplnil textem: „1. PP a 3. PP nebudou využívány pro parkování vozidel nebo komerční účel a budou určeny výlučně pro skladování sportovních potřeb určených pro sportoviště.“

[2] Městský soud považoval za stěžejní námitku, podle níž „seznatelný závěr“ vydaný Odborem ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „OOP MHMP“) dne 20. 7. 2005, který je mezi podklady žalobou napadeného rozhodnutí, byl vydaný mimo jakékoli správní řízení. Neodpovídá tak požadavkům plynoucím z judikatury Nejvyššího správního soudu týkajícím se posuzování staveb z hlediska toho, zda jejich umístěním může či nemůže dojít ke změně nebo snížení krajinného rázu. Městský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001 - 39, publikované ve Sb. NSS pod č. 499/2005, a na navazující rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 97/2001 - 52 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), a dospěl k závěru, že správní orgány v přezkoumávaných řízeních nerespektovaly právní názory vyslovené v těchto rozhodnutích. Stavební úřad pouze uvedl, že mu nepřísluší zpochybňovat, jakou formou vydal OOP MHMP, jakožto příslušný orgán ochrany přírody, seznatelný závěr a žalobcovu námitku zamítl. Na obsahově stejnou odvolací námitku žalobce žalovaný nereagoval. Žalovaný tak svým postupem zatížil řízení vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

[3] Městský soud dále shledal důvodnou námitku žalobce, že si ani on, ani ostatní účastníci řízení nemohli v jeho průběhu zhotovit kopie či fotografie dokladů ze správního spisu (odkázal při tom na právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 6 A 143/2001 - 151). Stejně tak městský soud vyhověl námitce (tentokrát s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 2 As 67/2008 - 129), podle níž stavební úřad pochybil, jestliže zamítl žalobcovy námitky ohledně nedostatků hlukové studie s tím, že nemá důvod pochybovat o správnosti dokumentace a že za její zpracování odpovídá autorizovaná osoba. Podle městského soudu nestačí, aby stavební úřad, případně žalovaný toliko odkázali na stanovisko dotčeného orgánu státní správy, ale je třeba, aby se námitkou uplatněnou žalobcem v rámci územního řízení a posléze v odvolání konkrétně zabývali. Pokud není stavební úřad schopen již na základě stanoviska dotčeného orgánu státní správy vypořádat se s uplatněnou námitkou adekvátním způsobem, nezbývá než umožnit dotčenému orgánu státní správy, aby se se vznesenou námitkou seznámil, vyjádřil se k ní a své závěry zpracoval do případného doplnění svého stanoviska. Městský soud proto shledal rozhodnutí správních orgánů v tomto bodě nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí žalovaného považoval za nepřezkoumatelné rovněž v rozsahu posouzení odvolací námitky žalobce týkající se oplocení komplexu staveb, protože žalovaný neřešil zákonnost uplatnění této námitky za situace, kdy žalobce uvedenou námitku nevznesl v řízení před správním orgánem prvního stupně.

[4] Ostatní žalobní námitky shledal městský soud nedůvodnými. Nepřisvědčil tak žalobci v tom, že název stavby je záměrně matoucí, že se jedná o účelové obcházení funkčního využití daného území podle závazného územního plánu (tedy o „ryze komerční vytěžení ploch určených pro sport“), že dané území by bylo zastavitelné přijatelným způsobem, aniž by došlo ke zpochybnění hlavního a žádoucího využití pro sport, že úsudek stavebního úřadu je „zjevně účelový a zmanipulovaný“ a že doplnění textu podmínky č. 12 územního rozhodnutí žalovaným je neorganické, nevychází ze znění návrhu a do této podmínky nepatří. Dále městský soud považoval za nedůvodnou námitku, podle níž měla stavba projít zjišťovacím řízením podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, a konečně také námitku,

že rozhodnutí stavebního úřadu bylo doručováno v pouhém fragmentu, protože k němu nebyly připojeny grafické situace.

II.

[5] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti předně namítá, že zpochybněním dosavadního postupu prvoinstančního správního orgánu a žalovaného dochází k neoprávněnému zásahu do práv stěžovatelky nabytých dobré víře a ke vzniku škody spočívající v prostředcích vynaložených na realizaci projektu a v nemožnosti tento projekt bez prodlení dokončit způsobem vyplývajícím z vydaných rozhodnutí správních orgánů. S ohledem na tyto významné investice by měl městský soud zrušit rozhodnutí žalované pouze z důvodů, které lze považovat za podstatné porušení příslušných ustanovení správního řádu a podmínek vedení správního řízení. K takovému zásadnímu porušení právních předpisů ze strany žalovaného však podle stěžovatelky nedošlo.

[6] K namítanému nedostatku v posuzování otázky, zda umístěvaná stavba může snížit či změnit krajinný ráz v lokalitě, stěžovatelka uvedla, že správní orgány měly k dispozici seznatelný závěr vydaný příslušným orgánem ochrany přírody, ve kterém bylo jednoznačně konstatováno, že umístěním předmětné stavby nemůže být snížen či změněn krajinný ráz, protože objekt sportovního centra je nižší než okolní zástavba. Nejedná se o objekt, který by bylo možno považovat za výškovou dominantu anebo o stavbu, která by svým objemem jakkoli zatěžovala krajinný ráz dotčené lokality, potažmo jej měnila. Plánovaná stavba se dle stěžovatelky nachází v místě plné zástavby a tudíž nemůže jakkoli zasáhnout do krajinného rázu, který v uvedené lokalitě ani neexistuje. Stěžovatelka dále podotkla, že posouzení této věci městským soudem v návaznosti na výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je „*zavádějící a nesprávné*“. Česká republika nedisponuje precedentním právním řádem, na základě kterého by bylo nutno považovat soudní rozhodnutí za právní normu srovnatelnou se zákonem. Městský soud se navíc nezabýval tím, zda stavba připravovaná stěžovatelkou je stavbou, kterou je nutno posuzovat způsobem vymezeným v uvedeném usnesení. Napadený rozsudek městského soudu pouze obecně odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, které však nelze všeobecně vztahovat na veškeré stavby. Nelze se spokojit s tím, že městský soud rozhodl předmětnou kauzu bez nařízení ústního jednání, na které by případně přizval zástupce orgánu ochrany přírody k podání vysvětlení ohledně jeho seznatelného závěru. Městský soud není orgánem, který by byl nadán odborností k posuzování krajinného rázu a ani orgánem, který by mohl posoudit, zda citované usnesení dopadá na projednávanou stavbu. Stěžovatelka brojí také proti závěru soudu, podle nějž byl žalobce zkrácen na svých procesních právech, jestliže k vydání stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny nedošlo ve správním řízení. Žalobce v celém řízení neprokázal, jaké zájmy zastupuje a z jakých důvodů by měl být zkrácen na svých právech připravovanou stavbou. Podle stěžovatelky jedná žalobce účelově se spekulativními úmysly a tímto svým konáním poškozují oprávněné zájmy stěžovatelky. Stěžovatelka se nemůže dotknout práv žalobce, který nevlastní v uvedené lokalitě žádnou nemovitost a ani není uživatelem nemovitosti, která by se nacházela v sousedství připravované stavby.

[7] Ve vztahu k argumentaci městského soudu ohledně nedostatků hlukové studie stěžovatelka namítá, že žalovaný vycházel z podkladů náležitě opatřených během správního řízení od příslušných orgánů, z nichž plyne, že stavba svým charakterem splňuje požadavky na hlukovou zátěž. Jestliže příslušné orgány jednoznačně stanoví přípustnost stavby a splnění závazných zákonných norem v uvedené oblasti, je tím odůvodněno i stanovisko žalovaného. Jakékoli dodatečné požadavky na žalovaného, aby se obrátil na dotčené správní orgány za účelem zodpovězení účelových a nepodložených námitek žalobce, které nemají oporu ve skutkovém stavu věci a jsou pouze obecné, znamená neúnosné zatěžování správních orgánů úkony, jež nelze

považovat za účelné a konstruktivní v projednání této kauzy. Soudy by měly v takových případech posuzovat, zda jsou námitky žalobce adekvátní a podložené o nesporná fakta a důkazy. Pouze obecné a nepodložené námitky žalobce nemohou být podkladem pro rušení pravomocných rozhodnutí správních orgánů a k zásahům do práv stěžovatelky nabytých v dobré víře.

[8] Stěžovatelka dále namítá, že údajné neumožnění zástupci žalobce pořizovat si kopie ze správního spisu nemůže vést ke zrušení správního rozhodnutí. Žalobce neuvedl, z jakého důvodu se nemohl náležitě seznámit se správním spisem. Pakliže se mělo jednat pouze o to, že neměl umožněno pořizovat si fotografie částí spisu, tak se nejedná o postup správního orgánu, který by byl v rozporu se zákonem, jež pořizování fotografií ze správního spisu výslovně neupravuje. V kontextu této vady jsou škody vznikající žalobci zcela marginální ve srovnání se škodami, které vznikají stěžovatce v důsledku prodlev se stavbou. Navíc ani u této údajné vady správního řízení žalobce neprokázal, že by jej postihla na jeho právech.

[9] Stěžovatelka namítá konečně také nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Napadený rozsudek je podle jejího názoru nepřezkoumatelný s ohledem na nedostatečně provedené důkazní řízení před soudem, v důsledku čehož městský soud nemohl adekvátně hodnotit důvody pro své rozhodnutí.

[10] Stěžovatelka zároveň požádala o to, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, protože bezodkladně po předložení věci a po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízení rozhodl přímo ve věci samé.

III.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve považoval za nutné vypořádat se s námitkami zpochybňujícími aktivní žalobní legitimaci žalobce. Stěžovatelka uvádí, že žalobce, který v dané lokalitě nevlastní žádnou nemovitost a ani není uživatelem žádné nemovitosti, v celém řízení neprokázal, z jakých důvodů by měl být zkrácen na svých právech připravovanou stavbou. Z těchto námitek lze dovodit přesvědčení stěžovatelky, že městský soud se neměl žalobou podanou žalobcem věcně vůbec zabývat. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že aktivní žalobní legitimace občanských sdružení, jejichž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, se zpravidla odvíjí od § 65 odst. 2 s. ř. s. Podle něj „žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.“ Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42: „Podmínka, podle níž žalobce není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s. ř. s., vystihuje to, proč se tomuto typu žalobců říká zájemníci: ve správním řízení nemohli být dotčeni na své vlastní právní sféře, a nemohou tedy žalovat podle odstavce prvního. Tyto osoby se účastnily správního řízení z toho důvodu, že v něm uplatňovaly určitý zájem, např. zájem na ochraně přírody; nejčastějšími zájemníky jsou právě ekologické spolky. Žalobce, jakožto účastník správního řízení, mohl být zkrácen na svých procesních právech. Jeho žalobní legitimaci zakládá právě tvrzení o zkrácení na procesních právech (č. 291/2004 Sb. NSS).“ Žalobce, kterým je občanské sdružení ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy musí tvrdit zkrácení na svých procesních právech v předchozím správním řízení; tvrzené zkrácení na právech musí být zároveň takového charakteru, že v jeho důsledku mohlo dojít k vydání nezákonného rozhodnutí. Aktivní žalobní legitimace občanských sdružení však není dána ve vztahu k jakýmkoli žalobním námitkám, ale pouze k námitkám relevantním z hlediska zájmů hájených daným občanským sdružením.

[13] Je nutno rovněž upřesnit, jak rozumět pojmu „zkrácení na procesních právech“. Touto otázkou se zabýval např. Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2004, č. j. 28 Ca 444/2001 - 100 (publikováno ve Sb. NSS č. 291/2004, na rozsudek odkazuje také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém výše citovaném usnesení). Městský soud zde shledal splnění podmínek aktivní žalobní legitimace v případě občanského sdružení, jehož žaloba stála na tvrzení, že se žalovaný řádně nelypořádal s žalobcovými námitkami uplatněnými ve stavebním řízení. Obdobný právní názor vyjádřil Nejvyšší správní soud rovněž ve svém rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008 - 301. Zde mimo jiné konstatoval, že „procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly; jinak by procesní právo účasti v řízení bylo zcela „holé“ a čistě formální, a bylo by tak okleštěno do té míry, že by se stalo vyprázdněným pojmem. Městský soud proto správně posuzoval, zda a jak se s námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu řízení správní orgány obou stupňů vypořádaly (...)“. V případě, který je nyní předmětem přezkumu kasačního soudu, se žalobce účastnil územního řízení v souladu s § 34 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), spolu s § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Svou aktivní žalobní legitimaci dovozoval žalobce zejména z tvrzení, že byl citelně zkrácen na svém právu účastnit se rozhodovacího procesu, který by býval projednal zásah do krajinného rázu. V dalších žalobních námitkách brojil proti nedostatečnému vypořádání jeho námitek v územním řízení a v následném odvolacím řízení (tyto námitky zároveň podrobně specifikoval). Podle názoru Nejvyššího správního soudu proto bylo zcela na místě, že městský soud přistoupil k věcnému projednání žaloby, byť žalobce není vlastníkem ani nájemcem žádné nemovitosti v dotčené lokalitě. Zdejší soud zároveň neshledal, že by některý z žalobních bodů, na jejichž základě městský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, neměl žádnou relevanci z hlediska zájmů hájených žalobcem.

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami týkajícími se merita věci. Městský soud považoval za klíčovou žalobcovu námitku, podle níž stanovisko OOP MHMP k možné změně či zásahu do krajinného rázu nebylo vydáno v rámci správního řízení (viz bod [2] výše). Rozhodnutí žalovaného shledal nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože na patřičnou odvolací námitku žalobce nijak nereagoval. Zároveň žalovaného upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu popisující náležitosti souhlasu orgánu ochrany přírody a krajiny vydávaného podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Nejvyšší správní soud se s postupem městského soudu plně ztotožňuje. Jak plyne ze správního spisu, žalovaný se danou otázkou skutečně vůbec nezabýval, byť žalobce poukazyval na nutnost vydání souhlasu orgánu ochrany přírody a krajiny ve správním řízení již v řízení před stavebním úřadem i ve svém odvolání. Již tato skutečnost sama o sobě založila důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] Odkazy městského soudu na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k vydávání souhlasu podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny je tak nutno nahlížet jako *obiter dictum* kasační stížností napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však považoval za vhodné se vyjádřit i ke kasačním námitkám směřujícím proti těmto odkazům (viz bod [6] výše). Jestliže stěžovatelka uvádí, že Česká republika nedisponuje precedentním právním řádem, tak Nejvyšší správní soud podotýká, že ačkoli v rámci českého právního řádu nemají soudní rozhodnutí charakter precedentu v tom smyslu, jak je pojímán například v zemích s *common law* právním systémem, a nejsou tedy striktně formálně závazné, přesto mají pro rozhodovací činnost soudů a správních orgánů určitý normativní význam. Pokud by orgány veřejné moci naopak předchozí judikaturu zcela ignorovaly, pak by se dostávaly do rozporu s hodnotami právní jistoty, předvídatelnosti práva a ochrany důvěry v konzistentní rozhodování, které plynou např. z čl. 1 odst. 1 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, podle něž je Česká republika demokratickým právním státem (obdobně viz např. nález Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2005,

sp. zn. III. ÚS 252/04, N 16/36 SbNU 173; všechna zde uváděná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Uvedení předmětné judikatury zdejšího soudu v odůvodnění rozhodnutí městského soudu tak bylo zcela na místě. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž měl městský soud provést dokazování, na jehož základě by teprve mohl posoudit, zda usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001 - 39, na danou věc vůbec dopadá. Zdejšímu soudu není zřejmé, k čemu by městskému soudu případné dokazování sloužilo. Posuzovat, zda na daný skutkový stav dopadá určitá judikatura, z povahy věci soudy mohou a mají. Městský soud si nemohl ani samostatně, na základě obsahu stanoviska OOP MHMP ze dne 20. 9. 2005, učinit úsudek o tom, zda připravovaná stavba do krajinného rázu zasáhne, či ne. Taková úvaha náleží primárně správním orgánům a v situaci, kdy žalovaný svou povinnost vypořádat se s předmětnou odvolací námitkou nesplnil, jej městský soud nemohl zastoupit. Stěžovatelka dále uvádí, že plánovaná stavba se nachází v místě plné zástavby a je tudíž evidentní, že nemůže jakkoli zasáhnout do krajinného rázu. K tomu je třeba připustit, že podle nyní platného znění § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny se krajinný ráz „neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody“. Tento odstavec byl však do uvedeného zákona přidán až jeho novelizací provedenou zákonem č. 186/2006 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2007. Přitom podle čl. LVI zákona č. 186/2006 Sb. se správní řízení zahájena přede dnem nabytí jeho účinnosti dokončí podle dosavadních právních předpisů. Je tak zjevné, že na nyní přezkoumávanou věc toto ustanovení nedopadá.

[16] Lze tedy shrnout, že žádnou ze stěžovatelčiných námitek vztahujících se k závěrům městského soudu ohledně stanoviska OOP MHMP podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze považovat za důvodnou.

[17] Stěžovatelka dále zpochybňuje argumentaci městského soudu ohledně nedostatků hlukové studie (viz bod [7] výše). K tomu je třeba uvést, že městský soud považoval rozhodnutí žalovaného v daném bodě za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dal tak za pravdu žalobci, který namítal, že předmětná stavba je umístěvaná do již nadlimitně zatíženého území, přičemž hluková studie neobsahuje údaje o existujícím hlukovém pozadí, což je závažné pochybení, protože hluk z výstavby i z užívání stavby bude na toto pozadí navazovat a takto ovlivní celkovou zátěž území. Podle žalobce tuto jeho námitku zamítl stavební úřad ryze formálně s tím, že nemá důvod pochybovat o správnosti dokumentace a že za její zpracování odpovídá autorizovaná osoba. Městský soud dospěl k závěru, že bylo povinností správních orgánů, aby se námitkou uplatněnou žalobcem v rámci územního řízení a posléze v odvolání konkrétně zabývali a že nestačí pouze odkázat na stanovisko dotčeného orgánu státní správy. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že ze správního spisu je patrné, že žalovaný skutečně danou námitku žalobce nevypořádal dostatečným způsobem. Za příhodný považuje rovněž odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 2 As 67/2008 - 129, v němž zdejší soud dospěl ve skutkově srovnatelném případě ke stejnému závěru. Uvedená kasační námitka tedy není důvodná.

[18] Stěžovatelka dále brojí proti závěru městského soudu, podle nějž je důvodná námitka žalobce, že si nemohl v průběhu správního řízení zhotovit kopie či fotografie dokladů ze správního spisu (viz bod [8] výše). Městský soud konstatoval, že se zástupce žalobce při ústním jednání dne 23. 5. 2006 snažil učinit kopie ze spisu vedeného stavebním úřadem za pomoci digitálního fotoaparátu. Byl však pracovníky stavebního úřadu vyzván, aby tak nečinil, s tím, že podle § 23 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), si může pořizovat toliko výpisy. V následném odvolání i žalobě tvrdil, že byl zkrácen na svých právech tím, že si nemohl zhotovit fotografie komplikovaných grafických situací,

jež dost dobře nelze opisovat. Městský soud při posuzování námitky poukázal jednak na zásadu součinnosti, vyjádřenou v § 3 odst. 2 správního řádu, a dále na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 6 A 143/2001 - 151. Zdejší soud se s postupem městského soudu ztotožňuje. Pro podporu jím zvoleného výkladu § 23 odst. 1 správního řádu lze odkázat na to, co Nejvyšší správní soud uvedl v již zmiňovaném rozsudku č. j. 6 A 143/2001 - 151: „*Citované ustanovení sice hovoří toliko o právu pořizovat si výpisy a nestanoví nic o právu pořizovat si opisy, případně žádat, aby takové opisy pořídil účastníku řízení správní orgán; to však neznamená, že takové právo by účastník správního řízení neměl. Právo stanoví pravidla pro dobu přítomnou, což znamená, že je také zapotřebí k jeho výkladu přistupovat z hlediska doby, kdy k jeho aplikaci dochází. Každý právní předpis nese pečeť doby svého vzniku, avšak právní normy v něm obsažené se v důsledku společenského vývoje mohou měnit, aniž by se měnil samotný text zákona. Tak je tomu i v případě § 23 správního řádu. Je zřejmé, že toto ustanovení odpovídá tehdejšímu malému rozšíření kopírovací kancelářské techniky po správních úřadech. V dnešní době, kdy jsou kopírovací stroje běžnou součástí vybavy každého úřadu, neexistuje jediný rozumný důvod pro to, aby jich nebylo využíváno pro zhotovování opisů účastníkům řízení, kteří o to požádají. Jinak řečeno, právo na pořizovat si opisy ze správního spisu, případně požadovat pořízení takových opisů, tu je, ač není v textu § 23 správního řádu výslovně zakotveno; vyplývá nejen implicitně z tohoto ustanovení, ale i ze sbora zmíněné zásady součinnosti. V této souvislosti se nabízí rovněž srovnáním s občanským soudním řádem, trestním řádem, soudním řádem správním či zákonem o správě daní a poplatků: ve všech těchto procesních předpisech, upravujících civilní řízení soudní, trestní řízení, správní soudnictví a daňové řízení, je zakotveno nejen právo pořizovat si ze spisu výpisy, ale též opisy. Právní řád je jednotný, a proto v pochybnostech o výkladu určitého ustanovení je třeba jej také jednotně vykládat, tj. vykládat jej v souladu se právním řádem jako systematickým celkem, a nikoliv s ním rozporně. Je nutno podotknout, že s vydáváním stejnopisů, opisů, fotokopií, výpisů nebo písemných informací z úředních spisů počítá i zákon ČNR č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, (položka 3 sazebníku správních poplatků). Ze všech těchto důvodů je zjevné, že doslovný jazykový výklad, k němuž se uchýlil žalovaný, je naprosto neudržitelný a vede k nezákonným následkům.“ Není přitom důvodu k tomu, aby uvedený právní názor nebyl aplikován i v případě, že si účastník řízení hodlá poříditi opisy za užití vlastní techniky (digitálního fotoaparátu).*

[19] Stěžovatelka konečně také namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu s ohledem na nedostatečně provedené důkazní řízení před soudem, aniž by však blíže specifikovala, v čem konkrétně má toto pochybení spočívat. Jediná další námitka, v níž se výslovně zmínila o tom, že měl městský soud provést dokazování, se týkala hodnocení stanoviska OOP MHMP soudem, kdy stěžovatelka uvádí, že městský soud měl vyslechnout zástupce orgánu ochrany přírody. S touto námitkou se již Nejvyšší správní soud vypořádal výše (viz bod [15]).

IV.

[20] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatelky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný ani stěžovatelka nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměli úspěch. Žalobce měl sice ve věci úspěch, avšak vzhledem k tomu, že náhradu žádných nákladů řízení neuplatnil a vznik takovýchto nákladů z obsahu spisu ani nevyplývá, soud rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2009

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu